

Els himnes de la veu esquinçada

El públic del concert a les pistes d'atletisme de Lloret de Mar.

La cantant galesa Bonnie Tyler va tancar el segon Costa Music Festival repassant a Lloret de Mar un repertori que incloïa els seus temes més coneguts dels 70 i 80, però també cançons del seu darrer disc i versions de Credence Clearwater Revival, Janis Joplin i Tina Turner

Veus boniques n'hi ha moltes. Ara, sovint, les que queden a la memòria no són les més melodioses ni les que afinen més bé, sinó les més personals: esquinçades, ronques o simplement, amb una tonalitat particular que les fa difícils d'oblidar. Esparrecada com poques, la veu de la cantant galesa Bonnie Tyler va fer d'algunes de les seves cançons veritables himnes ballables durant els 70 i els 80.

Després de ser la representant britànica al darrer festival d'Eurovisió i amb un àlbum acabat d'estrenar sota el braç, la cantant va actuar diumenge a la nit a les pistes d'atletisme de Lloret de Mar dins el segon Costa Music Festival, en una nit que va encetar un recital de Pastora i va acabar amb l'actuació de la mexicana Julieta Venegas.

La veu esgarrinxada de Bonnie Tyler va saludar el públic lloretenc amb una versió del Have you ever seen the rain? que van popularitzar els Credence Clearwater Revival, i el hit setanter ja va aconseguir fer aixecar algun dels assistents que havien vist el concert de Pastora estassats sobre la gespa de l'estadi.

"Esteu preparats per cantar?", va preguntar riallera la cantant, just abans d'emular les salutacions en català que sol fer Bruce Springsteen quan actua a Barcelona i deixar anar un "moltes gràcies", en la seva única intervenció en la llengua local.

Conscient que la majoria del públic era a Lloret per recordar els vells temps, Tyler va anar construint un repertori estructurat sobre els seus èxits del passat, però sense oblidar-se de presentar alguns dels temes del seu darrer disc, Rocks and honey, i versions d'altres cantants.

"Ara ens traslladarem als 70", va prometre al públic, que no s'acabava d'escalfar, i va afegir un lacònic "sort del

botox!", que va fer esclatar en rialles a més d'un.

Una mica tímida, l'audiència es va anar animant a mesura que Bonnie Tyler va anar interpretant, entre bromes i anècdotes, cançons com It's a hard day o el seu segon single, Lost in France, que la va portar a la fama durant els 70.

Després de presentar el seu marit, amb qui acaba de celebrar les bodes de rubí pels quaranta anys de casats, Tyler va dedicar la lletra d'Amazed a les parelles i matrimonis i va presentar una de les novetats del seu cançoner, el tema This is gonna hurt.

Les primeres notes de Total eclipse of the heart van fer el que no havia aconseguit la cantant en el què portavem de nit. La que probablement és la seva cançó més coneguda va encendre definitivament els ànims del públic de Lloret que, entre xisclets d'exclamació, per fi es va atrevir a cantar. I llavors sí que ho va fer de valent i ja no va parar.

Amb Faster than the speed of the night, Bonnie Tyler es va retirar de l'escenari de la pista d'atletisme fins que els crits d'"una altra, una altra!" dels espectadors la van fer tornar.

Durant els bisos va anar presentar els músics que l'acompanyaven, a qui va deixar lluir-se amb una versió d'un blues de Janis Joplin que el guitarrista va acabar tocant amb l'instrument al clatell.

Les fil·ligranes del músic van ser tan aclamades com les anècdotes que anava explicant Tyler sobre la seva relació amb Tina Turner per introduir les versions d'alguns dels seus temes, com River deep - Mountain high, que va assegurar haver cantant de jove, a casa seva, imitant la nord-americana amb un raspall com a micròfon.

"Jo cantava les seves cançons i després ella en va fer famosa una de les meves", va dir entre bromes abans d'arrencar-se a cantar The best, que Tyler va enregistrar pel disc Hide your heart un parell d'anys abans que Turner la popularitzés.

"Ara direm adéu de veritat", va acabar la cantant, acomiadant-se d'un públic de Lloret que, ara definitivament sí, ja era del tot seu. "Heu estat un públic fantàstic", els va dir, "però jo continuo buscant el meu heroi..."

Amb aquestes paraules com a introducció, la gent de les pistes d'atletisme, saltant, cridant i corejant el seu nom, la va encoratjar a acomiadar-se amb I need a hero, una cançó que fins i tot van aclamar alguns dels hostes dels hotels propers des dels seus balcons.
Malgrat els anys i el botox, hi ha himnes de la dona de la veu esparrecada no es poden deixar de ballar.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2013/08/06/himnes-veu-esquincada/629522.html?utm_source=rss